

POSTANOWIENIE

Dnia 20 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa M. O.
przeciwko Agencji z siedzibą w W. i K. M.
o odszkodowanie, wyrównanie emerytury, zadośćuczynienie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 20 maja 2015 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w Jeleniej Górze
z dnia 5 czerwca 2014 r., sygn. akt VII Pa 40/13,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej 900 (dziewięćset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze wyrokiem z 5 czerwca 2014 r. oddalił apelację skarżącego powoda M. O. od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z 31 maja 2012 r., którym oddalono jego powództwo przeciwko Administracji Zasobu w R. oraz przeciwko K. M. o odszkodowanie, wyrównanie emerytury, zadośćuczynienie i odprawę emerytalną. Sąd Rejonowy oddalił powództwo kierowane do Administracji Zasobu wobec braku podstaw do jego uwzględnienia a przeciwko K.M. z uwagi na brak legitymacji biernej, gdyż był jedynie reprezentantem pracodawcy nie zaś pracodawcą w rozumieniu art. 3 k.p.

Stanowisko to podzieli Sąd Okręgowy. Z umowy o pracę powoda wynika, że pracodawcą była jednostka organizacyjna a nie pozwany M.. Z Administracją Zasobu pozwanego łączyła umowa o pracę, na podstawie której zatrudniony był na stanowisku administratora, sprawującego równocześnie funkcję kierownika zakładu pracy, uprawnionego m.in. do zatrudniania i zwalniania pracowników, a także wykonywania innych czynności wynikających z nawiązanych stosunków pracy. Brak było podstaw do uwzględnienia roszczeń powoda o zapłatę zadośćuczynienia, odszkodowania i wyrównania emerytury. Materiał nie dawał podstaw do stwierdzenia mobbingu i związku przyczynowego pomiędzy kwestionowanym zachowaniem pracodawcy a zdrowiem powoda. Powód nie był też dyskryminowany z uwagi na wiek. Na uwzględnienie nie zasługiwało żądanie wyrównania emerytury.

W skardze kasacyjnej powód zarzucił naruszenie art. 3 k.p. w związku z art. 25 ust. 2 ustawy z 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa, przez wadliwą wykładnię i błędne przyjęcie, że K. M. nie posiadał legitymacji biernej do występowania w sprawie, albowiem nie był pracodawcą w rozumieniu art. 3 k.p., a jedynie reprezentantem pracodawcy, którym była Administracja Zasobu w R.. Skarżący wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

„Z powołaniem się na art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.” wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, „z uwagi na istnienie potrzeby dokonania wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości, tj. art. 3 k.p. oraz art. 25 ust. 2 ustawy z dnia 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa poprzez dokonanie wykładni tych przepisów i jednoznaczne wskazanie czy administrator jednostki gospodarczej Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa zatrudniający pracowników, będący osobą fizyczną, może być uznawany za pracodawcę stosowanie do brzmienia przepisu art. 3 Kodeksu pracy, a w konsekwencji jest legitymowany biernie do występowania w sprawach z powództwa pracowników w zakresie roszczeń ze stosunku pracy”.

Pozwana Agencja wniosła o nieprzyjęcie skargi do rozpoznania i zasądzenie kosztów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przysądu i dlatego nie został uwzględniony.

Odwwołanie się do przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest bezprzedmiotowe, gdyż we wniosku nie sformułowano istotnego zagadnienia prawnego, które ma na uwadze ten przepis.

Czym innym jest podstawa przysądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., która nie pozostaje w koniunkcji z podstawą przysądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., co też ustawodawca wyraźnie odróżnia.

Podstawa przysądu wskazana we wniosku nie spełnia się z następujących przyczyn.

1. Skargę kasacyjną kieruje się do prawomocnego wyroku i zasadna podstawa przysądu ma znieść prawomocne zakończenie sprawy i otwierać możliwość jej dalszego prowadzenia z potencjalnym co najmniej powodzeniem dla skarżącego. Pierwsza negatywna ocena wynika więc z tego, że skarżący w ogóle nie podważa oddalenia jego roszczeń o odszkodowanie, wyrównanie emerytury, zadośćuczynienie z przyczyn faktycznych i materialnych. Brak jest w podstawie kasacyjnej zarzutów (art. 398³ § 1 k.p.c.), które podważałyby w tym zakresie skarżone rozstrzygnięcie. Sąd však wyraźnie stwierdzi, iż – niezależnie od konfiguracji podmiotowej po stronie pozwanej – roszczenia powoda nie są zasadne. We wniosku skarżący natomiast koncentruje się jedynie na legitymacji biernej jednego z pozwanych, co nie gwarantuje powodzenia przy braku zarzutów, które uzasadniałyby uchylenie wyroku nie tylko ze względu na ocenę dotyczącą legitymacji biernej.

2. Oczywiście na etapie przysądu nie ocenia się podstaw kasacyjnych a tylko podstawę przysądu w zakresie wymagań metodycznych i merytorycznych. Ocena ta jest negatywna. Podstawa przysądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. ma znaczenie uniwersalne. Przedmiotem jej zainteresowania jest tylko sam przepis prawny ze względu na kwalifikowaną potrzebę jego wykładni, warunkowaną poważanymi wątpliwościami w wykładni albo rozbieżnością w orzecznictwie sądów. Rozbieżności w orzecznictwie wniosek nie wykazuje. Z uzasadnienia wniosku nie wynika też, iżby skarżący miał wątpliwości co do wykładni wskazanych w nim

przepisów. Przeciwnie jednoznacznie twierdzi, że administrator może być uznawany za pracodawcę i w konsekwencji jest legitymowany biernie. Przy takim stanowisku nie ma więc pola (zakresu) poważnych wątpliwości warunkujących podstawę przysądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

3. Wykładnia której domaga się skarżący nie wykracza też poza zwykłą wykładnię i stosowanie prawa. Chodzi przy tym o wykładnię silnie zależną od indywidualnej sytuacji w sprawie skarżącego. Znaczenie ma wówczas rozwiązanie określonego kazusu, jednak rola Sądu Najwyższego nie może być redukowana do rozwiązywania kasusów formułowanych przez strony. W przeciwnym razie funkcja podstawy przysądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. będzie bezprzedmiotowa i skarga kasacyjna stanie się powszechnym środkiem zaskarżenia. Nawet rozwiązanie kazusu nie dowiedzie, że zachodzą poważne wątpliwości w wykładni. Tu zaś skarżący chce w istocie uzyskać odpowiedź na zastosowanie prawa w jego sprawie (podobną treść ma zarzut kasacyjny). Właściwe to może być podstawie przysądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., do której wniosek nie odwołuje się.

4. We wniosku nie chodzi też o odrębną wykładnię art. 3 k.p. i o samodzielną wykładnię art. 25 ust. 2 ustawy z 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnym Skarbu Państwa, lecz o łączne zastosowanie tych przepisów w określonej sprawie (sytuacji). Jak wskazano wyżej wykracza to poza formułę podstawy przysądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Podstawa przysądu nie może być też oderwana od podstawy faktycznej, na której oparto zaskarżony wyrok (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Tu zaś Sąd ustalił, że pozwany K. M. był jedynie reprezentantem pracodawcy nie zaś pracodawcę w rozumieniu art. 3 k.p.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji, stosowanie do art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. oraz § 6 pkt 5, § 11 ust. 1 pkt 2 i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.